

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အပျိုငှက်ကကွက်နဲ့ ပီးချင်းထိုးခဲ့တဲ့ချစ်သူ

(၁)

မောင်ရာစုသစ်သည် နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည် ဟု ပြော၍ ရသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ကြူထားသည့် ကောင်မလေးနှင့် ဒီနေ့ လူချင်းတွေ့ကြမှာ ဖြစ်သည် ။ သူနဲ့ ကောင်မလေးမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးကြချေ။ အင်တာနက်မှာ ထုံးစံအတိုင်း Chatting ထိုင်ရင်း ငြိကြရာမှ ဖုန်းတွေပါပြောရင်း ငြိတိတိ ဖြစ်ကြသည် ။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လျှာရိုးမရှိ တိုင်း လျှောက်ပြောသမျှ ကောင်မလေးက အဟုတ်ကိုပဲ ကြွေသွားဟန်တူသည် ။ အပြင်မှာ တွေ့ဖို့ သူမ ကပဲ စတင်ချိန်းတာဖြစ်သည် ။

သူက ပထမတော့ သွား၍ မတွေ့ချင်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးအသံက နားဝင်ချို့ကာ တော်တော်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည် ။ ကလေးသံ ချဲ့ချဲ့လေးဖြစ်ကာ တီတီတာတာလေး ပြောတတ်တာကို သဘောကျသွားသောကြောင့် တွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက်တာဖြစ်သည် ။ ကောင်မလေးကလည်း သူမက ပါး ဖောင်းဖောင်းလေးဟု အတိတ်စိမ်းပေးထားသောကြောင့် သူက ဘယ်လိုပုံစံလေးများ ဖြစ်မလဲဟု ရင်ခုန်သံတွေကလည်း မြန်ရသေးသည် ။

ဒီလိုနှင့် သူဟာ ချိန်းဆိုထားသော မစ္စတာဂစ်တာဆိုင်သို့ နာရီဝက်စောကာ ရောက်လို့ နေ သည် ။ သူ့ရဲ့ ဇယားလေးကတော့ ရောက်မလာသေး။ ဇယားလေးက အနက်ရောင်ဂါဝန် ဝတ်လာခဲ့ မယ်ဟု ပြောထား

သေးသည် ။ သူကတော့ ဘာဝတ်မည်ဆိုတာကိုမပြော။ သူမကို ရင်ခုန်အောင် လုပ် ထားကာ သူ့မှာ နားကပ်တစ်ဖက်ပါသည် ဟု လောက်သာပြောထားသည် ။ သူသည် ချိန်းဆိုထားသော သုံးနာရီအချိန်သို့ ရောက်ခါနီးလျှင် ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဆိုင်အဝင်ဝတံခါးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာကာ မည်းမည်းအရိပ်ကြီးက လှိမ့်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည် ။ ဘယ်လိုအာရုံလဲတော့ မသိပါ။ သူကလည်း အဝင်ဝသို့အကြည့်၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကို လှမ်းအကြည့်ပဲ ဖြစ်လေရာ သူ့မှာ ဆံပင်မွေးတွေတောင် ထောင်သွားသလို ခံစားရလျက် နှလုံးသား တစ်ခုလုံး အမြောက်နှင့်အပစ်ခံလိုက်ရသူလို ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည် ။ သူမက ချောလွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ပါ။ မျက်နှာက လပြည့်ညမှာ သာနေသော လမင်းကြီးနီးပါးလောက်ရှိကာ ပါးနှစ်ဖက်က ပန်းသီးကြီးနှစ်လုံး တင်ထားသလို နီရဲပြီး ဖောင်းကားနေသည် ။

ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ပြောထားသည့်အတိုင်း ဂါဝန်အနက် ဝတ်လာသဖြင့် ကျောက်ဆည်ဆင် က ကမည့်နေရာဖြင့် နေရာလွဲဝင်လာသော ဆင်ကြီးအတိုင်းပဲဖြစ်သည် ။ နည်းနည်းနောနော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မဟုတ်ချေ။ အဲဒီ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူ့ထံသို့ ကတ္တရာပီပါကြီး လှိမ့်ကျလိုက်သလို တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ရောက်လာလျှင် သူ့မှာ အသက်ငင်နေသောလူလို လေတောင် ဘယ်အပေါက်ကရှူပြီး ဝင်လာမှန်း မသိတော့ချေ။ ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါကြီးက သူနဲ့ ကြုံနေတဲ့ ကောင်မလေးတဲ့ လား။ သူ တကယ်ပဲ ငိုချင်စိတ် ပေါက်သွားသည် ။

သူမက ထိုင်နေသော သူ့ကို ငုံ့မိုးကာ ပြုံးပြသည် ။ အမယ်လေး ... မျက်လုံးနှစ်ပေါက်က ကမ္ဘာ့အနက်ဆုံး မာရီယာနာချောက်ထဲ ပြုတ်ကျသွားသလို ဘာမှ မမြင်တော့အောင် အိကျပြီး ပိတ်သွားကာ ပါးစုံကြီးနှစ်

ဖက်ကတော့ လေထိုးလိုက်သော ဘောလုံးကြီးတွေလို ဖောင်းပြီး တက်လာသည်။ ။ သူသည် သေခါနီး ကယောင်ကတမ်း ရယ်မိသူလို ဟီးခနဲသွားဖြူပြီးမှ အလျင်အမြန် ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ရသည်။ ။ နိုး ... နိုး ... ဒီပုံကြီးနဲ့ တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

"သူက ရာစုသစ်လားဟင်"

"ဟင့်အင်း ... ရာစုဟောင်းပါ"

"ဟင် ... ဘာရာစုဟောင်းလဲ၊ မြင်လိုက်တာနဲ့ ကို ဖုန်းထဲကတစ်ယောက်ဆိုတာ အလိုလိုသိ တယ်"

"ဟာ ... မှားနေပြီ။ ကျွန်တော်က ဖုန်းထဲမှာ နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်မှာ နေတာပါ"

"ဘာမှ မမှားဘူး၊ ယူက ရာစုသစ်ပဲ။ တို့ နဲ့ ညတိုင်းဖုန်းပြောနေတဲ့ ရာစုသစ်ပဲ။ ယူအသံကို ခွေးချီသွားတောင် မှတ်မိတယ်"

"ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ။ ခင်ဗျား လူမှားနေပြီ"

"လုံးဝမလွဲဘူး။ မမှားဘူး၊ ယူပဲ ... တို့ သေချာသိတယ်"

"ဟာဗျာ ... မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ ခင်ဗျားက ဘာနဲ့ သက်သေပြမှာ လဲ"

"အောင်မာ ... ဒီမှာ ... ဒီမှာ ၊ ယူ နားကပ်ဝတ်ထားတယ်လေ"

"အားလားလား ... ဘာလုပ်တာလဲ။ သေတော့မှာ ပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဝက်အားကြီးနဲ့ "

သူမကြီးက သူနားရွက်က နားကပ်ကို ဆွဲလိမ်ပြလေရာ သူ့မှာ ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံသာ နိုင်ချေ။ နာသွားသောကြောင့် ဒေါသလည်း ထွက်လာသည်။ ။ ကျောက်ဆည်ဆင်ကလည်း အငြင်းခံရ သဖြင့် ပိုရှက်လာ

ကာ ရှက်ရမ်း ရမ်းတော့မှာ ဖြစ်သည် ။ သူသည် နောက်များ တော့ လူမမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ ဇာတ်လမ်းမလုပ်တော့ပါဘူး ဟူသော သင်ခန်းစာကို ကောင်းကောင်း ကြီး ရသွားပြီ ဖြစ်လေသည် ။

"ဘာဝက်အားလဲ ... ဘာဝက်အားလဲ။ ယူနော် ... အဲဒီလို မလိုမ့်တပတ်နဲ့ ရှောင်ထွက်ဖို့ မပြင်နဲ့ ။ သေချာတယ် ... ယူအသံကိုလည်း တို့ မှတ်မိတယ်။ ဖုန်းထဲမှာ တော့ မွန်လကျီသွန်ကျီ ကြက်သွန်နီလုပ်ပြီး ခုကျတော့မှ စားပြီးနားမလည် ဝါးပြီးပြန်ထွေး လုပ်မနေနဲ့ "

"အောင်မာ ... အောင်မာ။ စကားကို ဆင်ခြင်ပြောဗျ။ စားပြီးနားမလည် လုပ်ရအောင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ဘာတွေများ လုပ်ထားလို့ လဲ။ လွှတ်ပါ ... ကျုပ် ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထား တယ်၊ ခင်ဗျား လူမှားနေပြီ ...

ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ လူ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မယုံဘူး။ နေဦး ... ယူဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်မယ်။ ဖုန်းမြည်လို့ ကတော့ အဲဒါ ယူပဲ။ လုံးဝငြင်းလို့ မရတော့ဘူး။ ဘာရမလဲ ... ဟင်း"

ကျောက်ဆည်ဆင်က အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်လျှင် သူ့မှာ ချက်ချင်းပဲ မီးလောင် သွားသည် ။ ဖုန်းသာခေါ်လိုက်လို့ ကတော့ သူ ဘယ်လိုမှ ညာလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့။ ဒါကြောင့် သူက ကျောက်ဆည်ဆင်ကို အာရုံပြောင်းသည့်အနေဖြင့် ...

"မဟုတ်ပါဘူး ဆိုမှ ကွာ။ ဒီမှာ ကိုယ့်ကောင်မလေးနဲ့ ကိုယ် ချိန်းထားတာ။ မယုံရင် လာရင် မေးကြည့်၊ ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း လာပြီ"

သူက ကျောက်ဆည်ဆင်ကို အာရုံလွှဲအောင် လုပ်လိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း မစ္စတာဂစ်တာ တံခါးဝကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လာသူက တကယ်ပဲ ရှိနေခဲ့သည် ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဆိုင်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်လာခြင်းဖြစ်ကာ ကဗျာတစ်ပုဒ် လွင့်လာသလို တကယ်ပဲ လန်းလှပါသည် ။ အရပ်မြင့်မြင့် နှင့် အသားဝင်းဝင်းသွယ်သွယ် ကောင်မလေးမှာ မလေးရှားမော်ဒယ်တွေလို မျက်နှာပေါက်မျိုး ဖြစ်လျက် တကယ်ပဲ မော်ဒယ်တစ်ယောက်လားတော့ မပြောတတ်ပါ။ မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်မှာ ပင့်တင်ထားလျက် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူလေးကို လက်ခေါက်ဝတ်ထားသော ကောင်မလေးသည် ဆိုင်ထဲသို့ မတ်တောင့် မတ်တောင့်ဖြင့် လျှောက်ဝင်လာလေရာ သူက ကျောက်ဆည်ဆင်ကြီး အငိုက်မိတာကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် ထိုကောင်မလေးထံသို့ ရုတ်တရက် ပြေးမိသွားသည် ။

ကောင်မလေးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါမှ သူက ခြေစုံရပ်မိလိုက်လျှင် ကောင်မလေးက ဘာပါ လိမ့်ဟူသော အမူအရာဖြင့် သူ့ကို စူးစမ်းကြည့်သည် ။ သူက သေမင်းလက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရတော့ မည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် သူမအနားသို့ အမြန်ကပ်ကာ တီးတိုးပြောရသည် ။

"ဒီမှာ ကိုယ့်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီပေးပါ။ အရမ်းဒုက္ခရောက်နေလို့ မင်းက ကိုယ့် ကောင်မလေးပုံ ဟန်ဆောင်ပေးစမ်းပါနော် ...

ပလိစ် ... ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်"

သူ့စကားမှ မဆုံးသေး။ ကျောက်ဆည်ဆင်ကြီးသည် တစ်စက္ကန့်လျှင် နှစ်သိန်းရှစ်သောင်း ခြောက်ထောင်သော မိုင်ဖြင့် အလင်း၏ နှုန်းအတိုင်း အနားသို့ စွေ့ခနဲရောက်လာသည် ။ သူက ကျောက်ဆည်ဆင်ဘက် လှည့်ကာ အားကိုးရှိသွားသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ...

"ဒီမှာ ... ဒါ ကိုယ့်ကောင်မလေးပဲ။ သူနဲ့ ချိန်းထားတာကို ကိုယ်

ဒီမှာ လာစောင့်နေတာ။ သဲ ရှင်းပြလိုက်ပါဦး။ သူ ကိုယ့်ကို လူမှားနေတာ"

ကျောက်ဆည်ဆင်က ကောင်မလေးကို ကြည့်သည် ။ ကောင်မလေးကလည်း ခေတ်ရဲ့ အိန်ဂျယ်ပီပီ အထာနပ်သည် ။ ကောင်မလေးက သူ့ကို မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ကြည့်ကာ ...

"ဟိုတစ်နေ့က ဇယားတောင် ပြီးအောင်မရှင်းသေးဘူး။ နင် ဘာတွေထပ်ရှုပ်ထားတာလဲ"

ဒီလောက်တော့ သူလည်း မအပါ။ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ သူမက အဓိကမင်းသမီး ဖြစ်သွားလျက် သူက ဇာတ်ပို့ဖြစ်သွားသည် ။ သူက ဇာတ်ပို့ကောင်းပီသစွာဖြင့် ခေါင်းတွေကိုတောင် ကုတ်ဖွပ်လိုက် ရင်းမှ ...

"ဟာ ... သဲကလည်း ကွာ။ ကိုယ် ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ ဒီမှာ ထိုင်နေတာ။ သဲကို ထိုင်မျှော်နေတာ။ မလာ ... မလာနဲ့ ဆိုပြီး။ သူ့ဟာသူ ကိုယ့်ကို လာရယ်ပြတာနဲ့ အားနာပြီး ပြန်ရယ်ပြလိုက်တာ။ အဲဒါနဲ့ ရစ်တော့တာပဲ ...

သဲ ... လုပ်ပါဦးကွာ။ နေရင်း ထိုင်ရင်းနဲ့ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်တော့မှာပဲ"

ကောင်မလေးက သူ့ကို ပီပြင်သော မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်လျှင် သူ့မှာ ရင်တောင် နည်းနည်းခုန်သွားသည် ။ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြီးတော့မှ သူမက ကျောက်ဆည်ဆင်ကို နှစ်သိမ့် သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

"သူငယ်ချင်း ... သူက တို့ ရဲ့ ဇယားပါ။ မင်း လူမှားနေတယ်။ တစ်ခါတည်း မှာ ထားလိုက်ဦး မယ်။ နောက်ကိုလည်း သူ့ကို ဝေးဝေးက

ရှောင်နှော်။ သူက အရှုပ်ထုပ်။ တို့ တောင် သူနဲ့ အခု ဇယား တစ်ခု ရှင်း ရမှာ "

ကျောက်ဆည်ဆင်ကြီးက ခပ်တည်တည်ပြောနေသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ ယုံသွား ဟန်ရှိသည် ။ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည် ။ အဲဒီတော့မှ ပဲ သူက ဆိုဖာပေါ် မှာ ဝုန်းခနဲ ပစ်ချထိုင်မိလိုက်တော့တာဖြစ်သည် ။ အမယ်လေး ကံကောင်းလို့ မသေ ၊ သံချောင်းတို့ အမေပါလားဟရီ။ သူက အခုမှ ပင် အသက်ကို ထရှူမိ လျက် ကောင်မလေးကို မော့ကြည့်ကာ ကျေးဇူးတင်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးမိသည် ။ ပြီးတော့ ရှေ့ကဆိုဖာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် ...

"ထိုင်ဦးလေ။ တစ်ခုခု သောက်ပါဦး။ ကိုယ့်ကို ကူညီတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်လို့ ပါ"

မလေးရှားမော်ဒယ်လေးက သူ့ကို မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ပြကာ အပေါ် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေးတင် ပြုံးပြသည် ။ သူသည် ဒီကောင်မလေး တော်တော်မိုက်ပါလားဟူသော အတွေးဖြင့် သူမကို ခပ်နစ်နစ် လေးစူးစိုက်ကြည့်ဖြစ်သည် ။

"ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ နောက်ဆို ဆင်ခြင်ပေါ့။ လူမမြင်ဖူးဘဲနဲ့ အိပ်မက်တွေပေးတဲ့ အထာတွေကို ဖျောက်တော့လေ"

အံမယ် ... သူမစကားက ဘာလိုလို။ သူက တရင်းတနှီးဟန်ဖြင့် စကားတွေ ဆိုနေသော ကောင်မလေးကို သဘောကျစိတ်ဖြင့် ပြုံးကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်မိသည် ။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက် ကို အသာကာပြရင်းမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

"အိုခေ ... အိုခေ ... ဖျောက်ပါတော့မယ်။ တကယ်ပဲ ကြောက်သွားပါပြီ။ ကဲ ... ထိုင်ပါဦး မင်းကလည်း ။ အခု လောလောဆဲ

ယ့်မှာ တော့ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ကျေးဇူးရှင်နဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ် ခွင့်ပေးပါလားဟင်"

သူက ကြုံအိသဘောမျိုးဖြင့် ကြုံတုန်း ကြုံခိုက် အီချလိုက်သော်လည်း သူမက သူထင်တာ ထက် ပို၍ ပါးနပ်ပါသည်။ ။ အပြီးလွင်လွင်လေး နှင့်ပင် ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ ...

"မိတ်ဆွေတွေက ခုတလောပေါ်နေလို့ စိစစ်နေရတယ်။ ပြီးတော့ ရှင်ကို ကူညီခဲ့တာ၊ မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ မပါပါဘူး။"

သူမက ပြောပြီးတာနှင့် လှည့်ထွက်သွားဖို့ ပြင်လျှင် သူက ဟေ့ခနဲ လှမ်းခေါ်မိသည်။ ။ ကိုယ်လုံးက ပြန်လှည့်မလာဘဲ လည်ပင်းလေးတင် လိမ်ကြည့်သောပုံစံက fashion TV တွေထဲက မော်ဒယ်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူမက ဘာလဲဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။ ။ သူက ဘာပြောရမှန်းမသိလျှင် လုပ်နေကျပုံစံအတိုင်း နှာခေါင်းကို တစ်ချက် ပွတ်ကာ ...

"ဟိုဟာလေ ... မင်းရဲ့ ကျေးဇူးတစ်ခု ကိုယ့်အပေါ်မှာ တင် သွားပြီ နော်၊ အဲဒါ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ဆပ်ခွင့်ကြုံရင် ဆပ်ပါရစေ"

သူမက သူ့ကို ခပ်နက်နက် စိုက်ကြည့်ကာ ဟက်ခနဲရယ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုသို့ လျှောက်သွားတာကို တွေ့ရပါသည်။ ။ စားပွဲဝိုင်းမှာ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နိုင် ဟန်တူသော လူတစ်စု ထိုင်နေတာကို တွေ့ရသည်။ ။ သူမက အဲဒီဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ သူက အဲဒါကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးသောအခါ သူ သောက်ထားသော ကော်ဖီဖိုးကိုရှင်းလျက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ။ သူမကိုတော့ ထပ်ပြီးလှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။

ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံမည် ထင်ပါသည်။ ။

(၂)

"ကဲ ... တော်ပါတော့ လွန်းမြတ်ရယ်၊ နင့်ကို ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်ကုန်လိုက်တာ တကယ်ပဲ။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေလည်း ပြတ်လိုက်ပါလားဟာ"

ရွှေရဲ့ စကားကြောင့် ရှိုက်ငိုနေသော လွန်းမြတ်က ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်ကာ မယ်သီ တဲ့ထံမှာ တော့ ဟင်းခနဲ မာန်မဲသံ ထွက်လာသည်။ ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီလွန်းမြတ်သူဇာဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းမထံမှ ရည်းစားနဲ့ ပတ်သက်သော ပြဿနာတွေကိုပဲ ကြားလာရသောအခါ ကြာတော့ လူက ဓာတ်ပျက်လာသည်။ ။ လွန်းမြတ်ကိုကြည့်ကာ ရည်းစားထားချင်စိတ်လည်း ကုန်ခန်းလာသည်။ ။

"ဖြတ်လည်း မဖြတ်နိုင်လို့ ပေါ့ဟ။ နင်က ချစ်မှ မချစ်ဘူးပဲ။ ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်မလဲ"

လွန်းမြတ်က အိညောင့်ညောင့်အသံဖြင့် ပြန်လည်ရန်တွေ့သည်။ ။ ရွှေက မဟုတ်သေးဘူးဟူ သော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။ ။ ရွှေရယ်၊ လွန်းမြတ်ရယ်၊ မယ်သီတာရယ် ဆိုသော သူငယ်ချင်း တွေက ဟိုး မူလတန်းထဲက တတွဲတွဲ ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းလာသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ဆယ်တန်းအောင်အပြီး ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ် တက်တော့လည်း အတူတူပင်။ အခု ပူပူနွေးနွေး ကျောင်းပြီးသွားတဲ့ အချိန်ထိ

လည်း မခွဲဘဲရှိကြတုန်းဖြစ်သည်။ ။

ဒီအထဲမှာ မှ အချစ်ကို စောစောစီးစီး ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့သူက လွန်းမြတ်ပဲဖြစ်သည်။ ။ ဘယ် အချိန်ကကြိုက်ပြီး ဘယ်အချိန်က ရည်းစားဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ပေ။ သိတဲ့ အချိန်မှာ တော့ လွန်းမြတ်တစ်ယောက် အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခဏခဏ မျက်ရည်ကျချိန် ဖြစ်နေသည်။ ။ လွန်းမြတ် ရဲ့ ရည်းစားကို နာမည်သာကြားဖူးဓာတ်ပုံမြင်ဖူးပြီး အပြင်မှာ တော့ မတွေ့ရသေးချေ။ တွေ့ချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ အခု ကြားရတာနဲ့ တောင် တော်တော်စိတ်လေနေပြီဖြစ်သည်။ ။

"ကိုယ်ချင်းစာတတ်တာ မစာတတ်တာ အဓိက မဟုတ်ဘူး။ ။ ယောက်ျားတို့ ရဲ့ သဘောသဘာဝ ကိုနားလည်တတ်ဖို့ ပြောပြနေတာ ...

ယောက်ျားဆိုတဲ့ အမျိုးက ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ဆီက သိပ်မမျှော်လင့်ထားနဲ့။ ။ မျှော်လင့်ရင် ဝမ်းမှာ ပဲ"

"ဟင် ... နင်က ရည်းစားဘယ်နှယောက် ထားဖူးလို့ သူ့ကို လက်ချာတွေ ရိုက်နေရတာလဲ"

"ဟား ... နင်တို့ တွေ အဲဒါ ခက်တာပေါ့။ ယောက်ျားတွေအကြောင်းကို များများ သိချင်တာနဲ့ ပဲ ရည်းစားတွေ အများကြီး လျှောက်ထားရမှာလား။ သေမှာ ပေါ့ ...

ယောက်ျားတွေအကြောင်းကို သိဖို့ ဝေးဝေးကိုရှာစရာမလိုဘူး။ ငါ့ဦးလေးတွေ ငါ့အစ်ကိုတွေ ကြည့်တာနဲ့ တင် သိပြီးသား။ အဲဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တစ်မျိုးဆီ ဆိုးနေကြတာ။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရတဲ့ မိန်းမဆိုတာ မတွေ့ဖူးသလောက်ပဲ"

တကယ်ကိုပဲ ရွှေက ယောက်ျားလေးများ သော အသိုင်းအဝန်းမှာ
နေလာခဲ့သူမို့ ဦးလေးတွေ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေနဲ့ တင် ယောက်ျားတို့
ရဲ့ အကျင့်စရိုက်စုံကို သိနေခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားဆို
လျှင် စိတ်ဝင်စားစရာဟု မမြင်ဘဲ စိတ်ပျက်စရာဟု မြင်နေတော့တာ ဖြစ်
လေသည်။ ။

"ကဲပါ ... နင်ကလည်း ။ အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ တော့။ ဒီမှာ ခံစား
နေရတဲ့ သူကိုတော့ ပြောရာ ပြောကြောင်း နှစ်သိမ့်မယ် မရှိဘဲနဲ့ မကောင်း
တာတွေပဲ ပြောနေတယ်"

"ဟာ ... မကောင်းတာကိုတော့ မကောင်းတဲ့ အတိုင်း ပြောရမှာ ပေါ့
၊ မကောင်းပါဘူးဆိုနေမှ အကောင်းလုပ်ပြောနေရမလား"

"ကျွတ် ... ပြောလေ ကဲလေပဲ။ ကဲ ... လွန်းမြတ်၊ နင်ကလည်း မျက်
ရည်လေး တစမ်းစမ်း လုပ်မနေနဲ့ ။ ပြီးတော့ ဟိုကချောရင် ပျော့သွားမှာ
ပဲ မဟုတ်လား"

"ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ ယုံကြည်ပေး
လို့ ရနေတာပဲလေ"

"ဟင်း ... အဲဒါပဲ မိန်းမတွေဟာ နှာခေါင်းမပါရင် ဟိုဟာတောင်
စားမယ်ဆိုတဲ့ စကားက တကယ်မှန်ချင် မှန်နေမှာ ...

ယောက်ျားဆိုတာ လစ်တာနဲ့ ဖောက်ပြန်မှာ ပဲ။ အခုနက ကောင်ကို
ပဲကြည့်၊ ဒီကောင်မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်တော့ ရှိမှာ အသေအချာပဲ။
အဲဒါကို g-talk နဲ့ ပဲ အိသလား၊ ဖုန်းနံပါတ်ရပြီး အိသလားတော့ မပြော
တတ်ဘူး။ လူမမြင်ဖူးဘဲနဲ့ အိတာဖြစ်မှာ ပေါ့။ တကယ်လည်း လာရော
ဟိုက ဖက်တီးမကြီး ဖြစ်နေတာနဲ့ ငါ့ကိုအပြေးကပ်ပြီး အကူအညီတော
င်းတာလေ ...

အေး ... ငါကလည်း သူ့ကြမ္မာကို သနားတာနဲ့ ဪ ... လေပဲစိုက်ရတာပဲလေဆိုပြီး ကူညီ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဟော ... ပြီးတာနဲ့ ငါ့ကိုပါ ဆက်နွယ်တော့တာပဲ။ ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ ကော်ဖီ တိုက်ပါရစေနဲ့ လုံးဝကို မလွယ်ကြော။ အဲဒီလို ရုပ်လေးသနားကမားရှိတဲ့ ကောင်တွေ ပိုကြောက်ရသေး"

"ဟင်း ... လွန်းမြတ်ရေ။ နင်တော့ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ရွှေရဲ့ ရှေ့မှာ သွားမညည်းပြလေ နဲ့ ။ မသနားတဲ့ အပြင် အပြစ်တောင် အတင်ခံရဦးမယ်"

"ငါက အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး မယ်သီတာ၊ သူ့စိတ်ကို ထားတတ်အောင် ပြောပြနေတာ။ ယောက်ျားဆိုတဲ့ အမျိုးက သူတို့ ကို ပြောင်းလဲလို့ မရဘူး။ ပြောင်းလဲမှ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာနိုင် မယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီယောက်ျားကို မချစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ...

နင် စိတ်ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် နင့်စိတ်ကိုပဲ ပြောင်းလဲလိုက်လွန်းမြတ်"

"အမယ်လေး ... အခုကိစ္စက နင်ပြောသလောက်လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ ဘာတွေပါလာ တဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါဘူး ရွှေရယ် ...

သူတို့ သမီးရည်းစားချင်း အချစ်စမ်းပြီး စိတ်ကောက်ကြတာပါ။ စိတ်ကောက်ပြောသွားတဲ့ အချိန် သူတို့ ပဲ အသည်းအသန် ပြန်ချစ်ကြတာ ... ဟင်း ...

ကဲ ... အဲဒါတွေ အသာထားပါဦး၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ ဒီပလိုမာသင်တန်းက လျှောက်လွှာတွေ ခေါ်နေပြီတဲ့ နော်။ အဲဒါ

တက်ကြွမှာ မဟုတ်လား"

"တက်မှာ ပေါ့ဟဲ့၊ နင်တို့ မတက်တောင် ငါ့ဟာငါ သွားတက်မှာ "

"ဟွန်း ... ပြောပုံကိုက ရိုက်ပေါက်။ ဟဲ့ ... လွန်းမြတ် ... နင်ရော"

"အင်း ... တက်မှာ ။ သူလည်း တက်မှာ တဲ့ "

"အောင်မယ်လေး ... ကျောင်းတက်တာတောင် ရည်းစားကို ခေါ်နေပြန်ပြီ။ မိလွန်းမြတ်တို့ ကတော့လေ တကယ်ပဲ။ ဟင်း ... မျက်စိ ရှေ့မှာ အမြင်မတော်တာတွေတော့ တွေ့ရတော့မှာ ပဲ ...

အင်း ... မျက်စိဒုက္ခ နားဒုက္ခ ခံရဦးမယ်၊ ခံရဦးမယ်"

ရွှေရဲ့ အပြောကို လွန်းမြတ်က နှုတ်ခမ်းဆူကာ ပြန်ပြောသည် ။

"နင်နော် ... အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ။ ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်စရာ တောင် ကောင်းဦးမှာ ပါ။ သူ တင်မကဘူး သူ့သူငယ်ချင်းတွေပါ တက်မှာ တဲ့ ...

ကဲ ... အဲဒီတော့ ဘယ်လောက်အုပ်စုတောင့်လဲ၊ ပျော်စရာကြီး။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူ့လိုပဲ အမိုက်စားတွေချည်းပဲ"

"တော်စမ်းပါဟာ။ အဲဒီ အမိုက်စားဆိုတဲ့ ကောင်တွေကို ကြောက်လွန်းလို့ ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် တွေ မလုပ်နဲ့ နော် လွန်းမြတ်။ အုပ်စုကြီးနဲ့ ဟေးလားဝါးလားတွေလည်း မလုပ်ချင်ဘူး"

ရွှေရဲ့ စကားကို လွန်းမြတ်နဲ့ မယ်သီတာက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ အသီးသီး မဲ့ရွဲ့ပြကြသည် ။ အဲဒီရွှေဟာ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ကြီးကျယ်သည် ဟု လည်း သူတို့ ထင်သည် ။ ယောက်ျားတွေဆို အကောင်းမပြောသလို ငယ်ရွယ်ချောမောသော မိန်းကလေးပီပီ

အချစ် ကို စိတ်မဝင်စားတာကလည်း ထူးတော့ထူးဆန်းသေးသည်။ ။

တစ်ခိုင်းလုံးရွှေဟု ဆန်းတပြားပြား အမည်တွင် သော ရွှေသည် အုပ်စုထဲမှာ လည်း ဆရာမကြီး ဒီဇိုင်းဖြစ်သည်။ ။ ပြောလိုက်ရင် လေသံတွေက အမြင့်ကြီးဖြစ်ကာ အရာရာကို ဦးနှောက်နဲ့ သာ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် စဉ်းစားတတ်သူမို့ သူငယ်ချင်းတွေကဆိုလျှင် ရွှေ့ကို ဆရာမကြီးဟု အမြဲခေါ်တတ် လေသည်။ ။ ရွှေကတော့ မမူချေ။ တပည့်ကြီး ဖြစ်တာထက်စာလျှင် ဆရာမကြီးက ပို၍ ပို၍ ကောင်း သည် ဟု လက်ခံသတ်မှတ်ထားတော့တာ ဖြစ်လေသည်။ ။

(၃)

ဒီနေ့သည် ကျောင်းစဖွင့်သည့် ပထမဆုံးနေ့ရက်ဖြစ်သည့်အလျှောက် သူသည် လန်းဆန်းသော စိတ်နှလုံးသားတို့ဖြင့် ကျောင်းသို့လာခဲ့သည်။ ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ မြင်ကွင်းသည် သူနှလုံးသားကို တစ်မျိုးတစ်မည် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့စေပါသည်။ ။ ဒီကျောင်းတော်ကြီးမှာ ပညာမသင်ကြားခဲ့ရသော်ငြားလည်း သူ့မိဘတွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေက ဒီမှာပဲ ပညာရင်ငွေ့ခိုလှုံခဲ့ကြသော သူတွေ ဖြစ်လေရာ ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေ ပြောပြခဲ့သော တက္ကသိုလ်ပုံပြင်တွေနှင့် သူသည် ငယ်ငယ်လေးထဲက ရင်းနှီးခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ။ သစ်ပုတ်ပင်၊ ဂျပ်စင်၊ အင်းလျားကန်၊ ဦးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အမိပတိလမ်း၊ တောင်ငူဆောင်၊ မာလာဆောင်၊ အင်းလျားဆောင် စသော စကားလုံးတွေကို နှစ်တန်း သုံးတန်းတည်းက ရင်ခုန်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ။

အခုတော့ ဒီနေရာတွေနဲ့ ပြန်လည်ကျွမ်းဝင်ရတော့မည်။ အချစ်ဓာတ်တွေလွင့်ပျံ့ကာ ခေတ် အဆက်ဆက်က ကျောင်းသားတွေ၏ ချစ်တတ်သော နှလုံးသားဝိညာဉ်တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဒီကျောင်းတော်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုရင်ခုန်စရာတွေများ ရှိနေမှာ ပါလိမ့်။ သူက တက်ကြွသော နှလုံးသားဖြင့် ဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်သော သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားသော တောင်ငူဆောင်ကန်တင်းသို့ ခပ်မြောက်မြောက် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှမ်းလာခဲ့သည်။ ။ သူ့သူငယ်

ယ်ချင်း တွေနဲ့ သူဟာ ကန်တင်းမှာ ချိန်းထားသည်။ အတန်းက ကိုးနာရီမှ စမှာ ဖြစ်လေရာ တစ်နာရီခန့် အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ရသေးသည်။ ကန်တင်းက အစားအစာတွေကိုပဲ အားရပါးရစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည် မို့ အိမ်ကတောင် ဘာမှ စားမလာခဲ့။

သူက ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ် သွက်သွက်လျှောက်လာရင်းမှ တစ်နေရာ အရောက်တွင် ဘယ်လို ဖြစ်ကာ စည်းကမ်းမဲ့လွင့်ပစ်ထားသော ငှက်ပျောခွံကို တက်နင်းမိသွားသလဲတော့မသိ။ လူက နောက်သို့ ပက်လက်လှန်ကာ ကျသွားသည်။ သူ့နောက်စေ့နဲ့ ကွန်ကရစ်လမ်းနဲ့ တော့ မိတ်ဖွဲ့ပြီဟု ထင်ထားသမျှ သူ့နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့ကို ဆီးဖမ်းထားသလိုရှိသောကြောင့် သူ ထင်ထားသလို အခြေအနေက ဆိုးမသွားပါ။ သို့သော် နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဆီးဖမ်းပေးထား ရတာကို စိတ်ဆိုးသောအသွင်ဖြင့် ဖမ်းထားပေးပြီးသားသူ့ကို ရှေ့သို့ပြန်၍ ဆောင့်တွန်းထုတ်ပေး လိုက်သောကြောင့် သူ့မှာ ဟပ်ထိုးလဲကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

နောက်က ဆီးဖမ်းပေးတာကို ကျေးဇူးတင်မလို့ ကြံရွယ်နေသော စိတ်တို့ သည် ဒေါသမီး တောက်အဖြစ် ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ သူက ရန်တွေ့ဖို့ အတွက် အားရပါးရ မုဒ်သွင်း ကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ထက်တောင် ဒေါသမုဒ်ကို သွင်းထားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခါးထောက်ထားကာ သူ့ကို အပြတ်ချဲတော့မည့် ဒီဇိုင်း ဖမ်းထားသော ကောင်မလေးကို မြင်လိုက်ရလျှင် သူက မျက်ခုံးအစုံကို ပင့်မိလျက် အံ့သြသွား ရသည်။

"ဟင် ... မင်း"

ဟုတ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်က သူ့ကို မစ္စတာဂစ်တာဆိုင်

ထဲ၌ ကျောက်ဆည်ဆင်ရဲ့ လက်ထဲမှ ကယ်တင်ပေးခဲ့သော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ သူကတောင် မြင်မြင်ချင်းသဘောကျ၍ ဇာတ်လမ်းလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ရသော မလေးရှားမော်ဒယ် မျက်နှာပေါက်မျိုးရှိသည့် ကောင်မလေး ကလည်း သူ့ကို သေချာကြည့်မိသွားသောအခါ မှတ်မိသွားဟန်တူသည်။

မျက်လုံးတွေက ရုတ်တရက် မှေးကျဉ်းသွားကာ "ဪ ... ရှင်ကိုး" ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပါဝင်သည့် မျက်လုံးမျိုးဖြစ်သည်။ သူက ကယ်တင်ရှင်မှန်း သိသွားသောအခါ မျက်နှာကြောကို နည်းနည်းလျှော့လျက် ...

"ဟိတ် ... မင်း ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆောင့်တွန်းလိုက်တာလဲ။ ရက်စက်လိုက်တာကွာ၊ နာ လိုက်တာ"

"ဪ ... ရှင်ကိုယ်ကြီးက မနိုင်ဝန်ထမ်းပြီး ဖမ်းထားရတာကျတော့ရော စကားထဲ ထည့် ပြောဦးလေ။ ဟွန်း ... ကျွန်မသာ သတိရှိရှိ လျှောက်မလာရင် ရှင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပိပြီး နှစ်ယောက်လုံး ပစ်လဲကျဦးမှာ ...

ဘာဖြစ်တာမှန်းမသိ။ လမ်းလျှောက်တာ ကောင်းကောင်း မလျှောက်ဘူး။ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီး နမော်နမဲ့နဲ့ "

"ဟာ ... ကိုယ် နမော်နမဲ့ဖြစ်ကာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ ဒီမှာ တွေ့လား ငှက်ပျောခွံ။ နော် ... ဘယ်သူက စည်းမရှိကမ်းမရှိ ပစ်သွားတဲ့ ငှက်ပျောခွံကို တက်နင်းမိလို့ ဖြစ်ရတာ"

"ဪ ... ငှက်ပျောခွံကို အပြစ်ပုံချနေ။ ရှင်မှာ မျက်စိပါတာလား၊ ငှက်ပျောခွံက မျက်စိ ပါတာလား။ ဘယ်လိုလူမှန်းလဲ မသိဘူး။ သူနဲ့ ကိုရေစက်မကုန်နိုင် မခန်းနိုင် ... ဟင်း"

သူမက မကျေမချမ်း ရေရွတ်ကာ လှည့်ထွက်သွားဖို့ ပြင်သည် ။ သူသည် သူမ ပြောလိုက်သော "သူနဲ့ ကို ရေစက်မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်" ဟူသော စကားကို ကြားလိုက်ရလျှင် ရင်နည်းနည်းခုန်ချင် သွားသည် ။ ရေစက်တဲ့ ...။ ရိုးရှင်းသလောက် သိပ်ကိုလှပတဲ့ စကားလုံးလေးပါ။ တမင်ဖန်တီးထား ခြင်းတွေ မပါသော ဒီစကားလုံးလေးရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သူမ သေချာမှ သဘောပေါက်ပါလေစွ။ ဒါဆိုလျှင် ဒီကလေးမနဲ့ သူနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံစည်းစေခဲ့သည် မှာ နှစ်ခါရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ နှစ်ခါလုံးလည်း သူမက သူ့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်နေတာကလည်း အံ့ဩဖို့ ကောင်းပါသေးသည် ။

သူက အဖြစ်အပျက်လေးကို နှစ်လိုစွာ ခံစားမိလျှင် လှည့်ထွက်ကာ လမ်းလျှောက်သွားပြီ ဖြစ်သော သူမနောက်သို့ ကမန်းကတန်းလိုက်ကာ ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်မိသည် ။

"ခဏ ... ခဏလေးပါ။ ဟို ... ဟိုဟာလေ ... တစ်ခုလောက် မေးစရာရှိလို့ "

"ဘာလဲ"

သူမက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပြန်ထူးသည် ။ သူသည် လျှပ်တစ်ပြက် ပေါ်လာသော စိတ်ကူးဖြင့် သူမနဲ့ ထပ်၍ ရင်းနှီးမှုရစေမည့်ခွင့်ကို ဖန်လိုက်ပါသည် ။

"ဟိုဟာလေ တောင်ငူဆောင်ကန်တင်းကို ဘယ်လိုသွားရတာလဲဟင်"

"ဘာလာကြောင်နေတာလဲ။ ဒီကျောင်းထဲတောင် ရောက်နေပြီး တော့မှ တောင်ငူဆောင်ကန် တင်း မသိဘူးဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်တာ။ မသိဘူး ... ဟေ့ ... ရှင် သက်သက်လာနွယ်မနေနဲ့ နော် ...

ဟိုတစ်နေ့က ရှင့်ကို ကူညီခဲ့တာ သေမလိုဖြစ်နေတဲ့ ရှင့်မျက်နှာကို အားနာလို့။ ရှင့်ကို ဇာတ်လမ်းလုပ်ချင်လို့ များ တော့ ထင်မနေနဲ့ "

"ဟာ ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်က နယ်ကလာတဲ့ သူပါ။ ဒီ ကျောင်းထဲကို ရောက်ဖူး တာ ဒါပါနဲ့ ဆို နှစ်ခါတည်း ရှိသေးတာပါ။ ဒီ နေ့ စဖွင့်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာဒီပလိုမာ သင်တန်းလေ၊ အဲဒါကို တက်မလို့ ...

ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက အဲဒီကို လာခဲ့လို့ ပြောထားလို့ "

သူ့စကားကို သူမက အယုံအကြည်မရှိဟန်ဖြင့် လှောင်ပြီးပြီးကာ ပ ခုံးတွန့်ပြသည်။

"ဒီမှာ နယ်ကလာတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းတွေက ကန်တင်းမှာ ထိုင်စောင့်နေသတဲ့ လား ...

ဟက် ... ဒါဆိုလည်း ဖုန်းသာဆက်ခေါ်လိုက်တော့။ ကျွန်မကတော့ ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးမရှိ ဘူး"

"ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ...။ ဟာ ... အကြင်နာတရား တော်တော်ခေါင်းပါးတဲ့ မိန်းကလေး ပဲကွာ"

သူ ဘာပြောပြော သူမက လှည့်ကိုမကြည့်တော့ချေ။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ သူဟာ အောင်မြင် စွာ ဆုတ်ခွာရင်း သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေမည့် ကန်တင်းသို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ကန်တင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူ ပြည့်ဖြိုးရဲ့ ကောင်မလေးကိုပါ တွေ့ရသည်။ သူက တစ်ချက် ပြုံးပြ နှုတ်ဆက် ကာ ထုံးစံအတိုင်း အကျင့်မဖျောက်နိုင်စွာ နောက်မိသည်။

"တစ်ယောက်တည်းလား။ သူငယ်ချင်းတွေရော မပါဘူးလား။ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ ... ဟဲ ... ဟဲ"

ပြည့်ဖြိုးရဲ့ ကောင်မလေး၊ လွန်းမြတ်က သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်
ဝဲကြည့်ကာ ...

"ရာစုနော် ... လွန်းမြတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုတော့ ချမ်းသာ
ပေးဖို့ Request လုပ်ပါ တယ်။ လွန်းမြတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက တကယ့်
ကို အဖြူရောင်လေးပါ"

"ဘာလဲ ... ချစ်သူဝေ ဆိုထားတဲ့ အဖြူရောင်လေးပါသီချင်းကို ပြော
တာလား။ ငါ မာန ကြီးတယ်ဆိုတာလည်း တိမ်လို့လေလိုပါကွယ် ... ဒီ
ရင်ထဲ လာဝင်ကြည့်လိုက် ... အဖြူရောင်လေး ပါဟယ် ... ဆိုတာမျိုး
လား ... ဟား ဟား"

သူက ချစ်သူဝေ ဆိုသလိုတောင် လိုက်ပြီးဆိုပြလိုက်လျှင် သူ့သူငယ်
ချင်းတွေက ခေါင်းတခါ ခါ လည်တခါခါရှိကြသည် ။ လွန်းမြတ်ကတော့
တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်၍ မဆုံး။ သူက အဲဒီလိုပင် ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်
ရွှင် နေတတ်သူဖြစ်သည် ။ ဘယ်သူနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် အဖွဲ့ကျဖို့ လည်း ဝန်မ
လေးတတ် ချေ။ ကောင်မလေးတွေရဲ့ အထာကိုလည်း အလွန်ပင်နပ်
ကာ အဲဒါကြောင့်လည်း ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကြည်ရခြင်းဖြစ်သည် ။ သူ
မှာ ရည်းစားတွေရော ရည်းစားမကျတကျတွေရော များ ပြားလျက် အဲဒီ
လို ရှုပ်တတ်သည့်အကျင့်ကြောင့်ပဲ ရည်းစားတွေနှင့် ပြဿနာတက်ကာ
အားလုံးနှင့် ပြတ်သလိုလိုဖြစ် လျက် လက်ရှိအချိန်မှာ တော့ ရည်းစား
တစ်ယောက်မှ ရှိမနေပါ။ ရည်းစားတွေလည်း ဘယ်ချောင်မှာ သွားပြီး
အိပ်ပျော်နေသလဲတော့ မသိ။

"နောက်မနေနဲ့ ။ လွန်းမြတ်က တကယ်ပြောတာ။ လွန်းမြတ် သူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ ရှင်တို့ ကို မိတ်ဆက်မပေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ"

"ဟာ ... ဘာလို့ လဲ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ က မိကောင်းဖခင် သားသမီး

တွေပါ။ Black List တော့ မသွင်းပါနဲ့ ဗျာ။ ဟေ့ကောင် ပြည့်ဖြိုး ... မင်း
မဒီကိုလည်း ကြည့်ပြောပါဦးကွာ ...

ငါတို့ ကို ဘာထင်နေလဲ မသိပါဘူး"

ပြည့်ဖြိုးက ပြုံးတုံတုံဖြင့် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ...

"မင်းက အခြေသတင်းကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေး ... အဲ ... ဟုတ်ပါ
ဘူး။ ရွှေမင်းသားလေး ဆိုတော့ မင်းသတင်းတွေလည်း သူ ကြားမှာ
ပေါ့ဟာ"

"ဟာ ... ကောလာဟလတွေပါ မလွန်းမြတ်သူဇာရယ်၊ ဘေးစကား
တွေ မယုံစမ်းပါနဲ့ "

"ဟွန်း ... ယုံတယ် ... ယုံတယ်။ ရှင်က ဆော်ကြည်ဘဲဆိုတာသိလို့
လွန်းမြတ် သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ကို စိတ်ကူးမရှိတာ။
လွန်းမြတ် သူငယ်ချင်းတွေက အလန်းစားတွေ။ ပြီးတော့ သန့်သန့်လေး
တွေ"

"ဟာ ... ပြောကာမှ ပိုဆိုးနေပြီ။ အေးပါ ... သူ့အလှည့်ကျမှ သိမှာ ။
ပြည့်ဖြိုးနဲ့ စိတ်ကောက် တော့မှ ရာစု ... ပြည့်ဖြိုးကလေး ... (ညောင်နာ
နာလေသံဖြင့်) ဆိုပြီး လာမပြောနဲ့ ။ လုံးဝလှည့် မကြည့်ဘူး"

"ဟင်း ... ကြည့်စမ်း။ စိတ်ပုပ်တယ် ... အဲ ... ခဏလေး ဟိုမိန်းမ
တွေ ဖုန်းဆက်တာနဲ့ တူတယ်"

စကားပြောနေတုန်းမှာ ပဲ လွန်းမြတ်ရဲ့ ဖုန်းက ထမြည်လာသဖြင့်
သူမက ဖုန်းကိုင်သည် ။ စကားပြောသံတွေအရ သူမ သူငယ်ချင်းတွေဆီ
ကဆိုတာ သိရသည် ။

"အင်း ... မယ်သီလား။ အေး ... ငါက ကန်တင်းမှာ လာခဲ့လေ။ အ

တန်းက နာရီဝက် လောက် လိုသေးတာပဲ။ အင်း ... ပြည့်ဖြိုးနဲ့ ထိုင်နေတာ။ နှစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိတယ် ...

ရွှေရော ... ရောက်ပြီလား။ အင်း ... အဲဒါဆိုလာခဲ့လေ။ အေးပါ ... အေးပါ"

လွန်းမြတ်က ဖုန်းချလိုက်ကာ "သူတို့ လာခဲ့မယ်တဲ့ " ဟု ပြောသည်။ သူက လွန်းမြတ်ကို လက်မတစ်ချက် ထောင်ပြရင်းမှ ...

"အဲဒီလို ပြေပြေလည်လည် လုပ်စမ်းပါ လွန်းမြတ်သူဇာရယ်။ This man နဲ့ This lady စည်းလုံးမှ ပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မှ လား"

"ဟင်း ... ပြောထားမယ်နော်။ နောက်လည်း တွေ့ရမယ့်သူတွေမို့ မိတ်ဆက်ပေးထားတာ၊ လွန်းမြတ် သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ကျွိုင်မရှာနဲ့ ။ သူတို့ နဲ့ မျက်နှာမပျက်ချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ရွှေ့ကို မနောက်နဲ့ ...

မယ်သီက တော်သေးတယ်။ ရွှေက နည်းနည်းလေးမှ အပြောခံတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူက ယောက်ျားလေးတွေဆို သိပ်အကောင်းမမြင်တတ်ဘူး"

"ရပါတယ်၊ အဲဒီအစွဲကို ကိုယ်ချွတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ် ... ဟဲ ဟဲ"

"ကြည့်ပါလား။ ပြောနေတဲ့ ကြားထဲက။ ပြည့်ဖြိုး ... ရှင့်သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ပြောထားဦး နော်"

"အေးဆေးပါကွာ။ ဟေ့ကောင် ... မိန်းမတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူ့ဘော်ဒါတွေကိုတော့ ဘေးမဲ့ပေးထားလိုက်၊ ဟုတ်ပလား"

"ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း။ ရှင်က လွန်းမြတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ နှိုင်းတာ ပေါ့လေ။ ဟင်း ... တွေ့ဦးမယ်။ ရှင့်ရဲ့ အဲဒီပုံစံ

တွေနဲ့ တော့ ရွှေနဲ့ တွေ့တော့မယ်။ ရွှေက ဘယ်သူ့ကိုမှ အားနာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ရပါတယ်။ အားမနာတတ်တော့ ပြောချင်ရာ ပိုပြောလို့ ရတာပေါ့"

"ဟင်း ... တကယ်ပဲဟေ့၊ ရာစုသစ်ကိုတော့ တကယ်လက်လန်တယ် ။ ဟော ... ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေပြီ။ တိတ်တိတ်နေဦး"

လွန်းမြတ်က ပြောလိုက်လျှင် သူက လည်ပင်းကို လိမ်ကာ အသာငဲ့စောင်းကြည့်ဖြစ်သည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ လူကမျက်ခုံးပင့်မိသွားကာ စိတ်ထဲမှာ လည်း ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ အို ... ဘုရား သခင်။ အဲဒီလောက်ကြီး တိုက်ဆိုင်တာ ရှိနိုင်ပါ့မလား။ စံပယ်နှစ်ပွင့်က လေထဲမှာ လွင့်လာသည် ။ အဲဒီထဲကမှ တစ်ပွင့်သော စံပယ်က စံပယ်ပန်းရှည်ရှည်လေးဖြစ်သည် ။ အခုနလေးတင် ပူပူနွေးနွေး တွေ့ခဲ့ရသော ကောင်မလေး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သူနဲ့ သမိုင်းရှိခဲ့ဖူးသော ကောင်မလေးပဲဖြစ်သည် ။

ကြည့်စမ်း ... ဒီကောင်မလေးဟာ လွန်းမြတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့ ။ သူက သူမ မမြင်စေသေးရန် အတွက် ခေါင်းကို မသိမသာ ငဲ့စောင်းထားမိသည် ။ သူမတို့ အနားရောက်လာသောအခါ သူ့ရင်ခုန်သံ တွေ မဆိုစလောက်လေး မြန်နေတာကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိလေသည် ။

"လာ ... ရွှေ။ ဘာစားကြမလဲ"

"စားတော့ပါဘူး။ အိမ်က စား လာပြီးသား"

"အင်း ... ဒီမှာ လူစုံနေတာနဲ့ ခေါ်လိုက်တာလေ။ နောက်လည်း တွေ့နေရမယ့်သူတွေဆို တော့ မိတ်ဆက်ပေးထားချင်လို့ ။ ရွှေ ... သူက ရာစုသစ်တဲ့ ။ ဒီဘက်ကတော့ လင်းထက်။ ရာစု ... ဒါက ရွှေတဲ့ ။

နာမည်အပြည့်အစုံကတော့ တစ်ခိုင်းလုံးရွှေ၊ ဒီဘက်က ခင်သီတာ။ လွန်းမြတ်တို့ ကတော့ မယ်သီလို့ ပဲ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတာ ...

ဟင် ... ရာစု။ ရှင် အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

သူက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းထားပြီး လက်တစ်ဖက်နှင့်ပါ ကာထားသောကြောင့် လွန်းမြတ်က တအံ့တဩ မေးလိုက်တာဖြစ်သည် ။ သူက လက်ဝါးကို အသာဖယ်လိုက်လျှင် သူ့ကို ဘာကြောင်တာလဲဟု မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေသော သူမကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ သူ့မျက်နှာကို အပြည့်အဝ မြင်သွားသောအခါ သူမရဲ့ မျက်နှာမှာ အံ့ဩရိပ်က ပါးပါးလေး ထင်ဟပ်သွားသည် ။

သူက လက်ချောင်းလေးများကို လှုပ်ခတ်ကာ "ဟိုင်း" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် သူမက အနည်းငယ်ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မဲ့သွားတာကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည် ။

"ဟဲ့ ... ဘာလဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ရှင် လွန်းမြတ် သူငယ်ချင်းကို ဘာပြဿနာရှာထား ပြန်ပြီလဲ"

"ဟာ ... မရှာရပါလားဗျာ။ မေးလည်း ကြည့်ပါဦး။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကူညီဖူးတယ်လေ"

"ဟယ် ... ဘယ်လိုတွေပါလိမ့်။ ကြည့်စမ်း ... သူတို့ တွေက ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိခဲ့တယ်တော့"

အဲဒီစကားကို သူမက ချက်ချင်းပဲ ကဲကဲဆတ်တုံ့ပြန်သည် ။ ပုံစံမှာ ရှူးခနဲ ထပေါက်တော့ မည့် မြွေဟောက်မ ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်သည် ။

"အို ... ဘာဇာတ်လမ်းမှ မရှိဘူး။ နင်တို့ ကို ငါပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ မစ္စတာဂစ်တာတုန်းက အရှုပ် ထုပ်ဟာ သူပဲ။ ပြီးတော့ အခုနက တစ်ခါ

တွေ့ခဲ့ရတယ် ...

ဟင်း ... ငှက်ပျောခွံကို တက်နင်းမိပြီး ငါ့ပေါ်ကို ပက်လက်လှန် လဲ ကျမလိုဖြစ်တာလေ။ အဲဒါပဲ ... နော်၊ ဘာဇာတ်လမ်းမှ မရှိဘူး။ ပြဿနာအထုပ်နဲ့ပဲ အမြဲတမ်းတွေ့နေတာ"

"အဲဒီလောက်လည်း အသည်းအသန် မဖြေရှင်းပါနဲ့ ဗျာ။ လူကို မပတ်သက်ချင်ဘူးလား ... ပြော"

သူ့ရဲ့ မိုင်ပိုပို အပြောကို သူမရဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်မဲ့ပြီးဖြင့် တုံ့ပြန်သည် ။ တွေ့ကတည်းက ကြည်နူးစရာ ရင်ခုန်စရာ အပြုံးမျိုး ပြုံးပြခဲ့တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပဲ လေသံမာမာတွေ၊ မဲ့ပြီးတွေ၊ ရှုံ့မဲ့တာတွေသာ တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ အဲဒါတွေကို သဘောကျနေမိတာတော့ ထူးဆန်းလှသည် ။ တွေ့သမျှ ကောင်မလေးတွေထဲက အပြုံးတွေ အချို့တွေကိုပဲ အမြဲတမ်း ရနေကြ မို့ ဒါဟာ အသစ်ဖြစ်နေတာလားတော့ မပြောတတ်ပေ။

"စိတ်ကုန်လိုက်တာ။ ဒီလိုမှန်းသိ မလာပါဘူး။ ကဲ ... ဒေါ်လွန်းမြတ် ။ အတန်းသွားတက်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား ...

သွားမယ် ... လာ"

"ဟဲ့ ... နေပါဦး။ အခုမှ ရောက်တဲ့ ဟာကို၊ လက်ဖက်ရည်သောက်လေ၊ နင်က လက်ဖက်ရည် ကြိုက်တာပဲဟာ"

"တော်ပြီ ... မသောက်ချင်ဘူး"

"သောက်ပါ မလုံးရွှေရဲ့ ။ ဘာလဲ ... ကျွန်တော်တို့ ရှိလို့ မသောက်တာလား။ အားမနာပါနဲ့ သောက်ပါ"

"ဘာ ... ဘာ ... ဘာပြောတယ်။ ဘာမလုံးရွှေလဲ"

"ဪ ... နာမည်က တစ်ခိုင်းလုံးရွှေဆို။ အဲဒီထဲမှာ ဖြတ်ခေါ်လို့ အဆင်ပြေတာက လုံးရွှေပဲ ရှိတာ။ မတစ်ခိုင်းဆိုတော့လည်း ..."

သူ့စကားတောင် မဆုံးသေးချေ။ သူမထံမှ ဖြတ်အော်သံကြီးက အကျယ်ကြီး ထွက်ပေါ်လာ သည် ။

"တိတ်စမ်း ... ရှင် စကားဆက်မပြောတော့ရင် ကောင်းမယ်။ လွန်းမြတ် ... နင့်ဟာနင် လိုက်ချင်လိုက် မလိုက်ချင်နေ။ ငါတော့ သွားပြီ၊ မယ်သီ ... နင်ကရော ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး လိုက်မှာ ပေါ့။ ဟုတ်သားပဲ ရှင်ကလည်း ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို ဘာကိစ္စ မလုံးရွှေလို့ ခေါ်ရတာလဲ။ ဟီး ဟီး"

ပြောရင်းမှ မယ်သီဆိုသော ကလေးမကပါ ဟီးခနဲ ရယ်ချလိုက်လျှင် အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေ က ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြသည် ။ အဲဒီလို အပြုအမူ ဟာ မလုံးရွှေရဲ့ ဒေါသကို ပိုမိုဆွပေးလိုက်ဟန် တူပါ သည် ။ သူမက သူ့ကို အငြိုးတကြီး အံကြိတ်ကြည့်ကာ တက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း လှည့်ထွက်သွား တော့သည် ။ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း နောက်ကနေ အပြေး ပါသွားသည် ။

လွန်းမြတ်ကတော့ ပြည့်ဖြိုးက လက်ဆွဲထားသဖြင့် ထွက်မသွားနိုင် သေး။

သူ့ကိုတော့ နောက်ရကောင်းလားဟူ၍ ရန်တွေ့သည် ။

"ရာစုသစ် ... ရှင်ဟာလေ ပြောထားတဲ့ ကြားက လုပ်ဖြစ်အောင်ကို လုပ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ရွှေ့ကို သွားနောက်ရတာလဲ။ ခက်လိုက်တာ။ တကယ်ပဲ ...

သွားပြီ ... သူ ရှင့်ကို ဘယ်လိုမှ အမြင်ကြည်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

"ခင်လို့ နောက်တာပဲဗျာ။ အဲဒီလို စိတ်ဆိုးရင် ပိုတောင် နောက်ချင်သေးတယ်"

"ဟွန်း ... တော်ပြီ၊ မပြောတော့ဘူး"

လွန်းမြတ်က စိတ်ဆိုးချင်ဟန်ဆောင်ကာ ပြည့်ဖြိုးလက်ထဲမှ ဆောင့်ရုန်းပြီး ထွက်သွား သည် ။ ပြည့်ဖြိုးကတော့ သူ့လူမို့ ပြီးစေ့စေ့ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။ လင်းထက်ကတော့ ပခုံးကို အသာတွန့်ရင်း ...

"ဟေ့ကောင် ... တစ်ခိုင်းလုံးရွှေဆိုတဲ့ အတိုင်း ဝင်းမှ ညှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ မိုက်တယ်"

"ငါကတော့ အဲဒီလို ကဲကဲဆတ်ကိုမှ ပိုကလိချင်တာ။ သူ ဒေါသထွက်နေတဲ့ ပုံကို မြင်ရတာ သိပ်ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ ...

ဝါး ... ရည်းစားမထားတော့ဘူးဟေ့။ မလုံးရွှေကိုပဲ ဘယ်လိုနောက်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစား တော့မယ်"

"အေး ... အဲဒါက ညကျမှ အိပ်ရာထဲမှာ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစား။ ခုတော့ အတန်း သွားတက်ကြစို့။ အချိန်နီးနေပြီ"

ပြည့်ဖြိုးက လောဆော်လိုက်လျှင် သူတို့ ဟာ အတန်းတက်ဖို့ ချီတက်လာခဲ့ကြသည် ။ အခန်း ထဲမှာ မလုံးရွှေကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်တွေ ဟာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းကြောင်း ဝန်ခံပါရစေ။ သူ့အဖို့ တော့ ဒီနေ့ ဆုန်သင်းပါရုံရဲ့ သီချင်းလေးကို ညည်းနေမိတော့လေသည် ။

"ဒါဆိုရင် ... ဆက်ရန်ဟေ့ ... အို ... ခရီးဆက်စို့ ... အဆုံးမရှိ ... အဆုံးမရှိ"